

Vergaderjaar 1987–1988

19 295

Wijziging van bepalingen van het Burgerlijk Wetboek in verband met de regeling van de limitering van alimentatie na scheiding

Nr. 22

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 16 september 1987

Tijdens de mondelinge behandeling afgelopen donderdag door de Tweede Kamer van het wetsvoorstel houdende wijziging van bepalingen in het Burgerlijk Wetboek in verband met de regeling van de limitering van alimentatie na scheiding (19 295) is ook het onderwerp van de aftrekbaarheid van alimentatie voor de gewezen echtgenote ter sprake gekomen. Het ging daarbij om de situatie dat na het verstrijken van de wettelijke termijn van 12 jaar (na welke periode de alimentatieplicht in beginsel eindigt tenzij de rechter op nauw omschreven gronden verlengt of partijen zelf verlenging overeenkomen) partijen zelf een overeenkomst betreffende verlenging hebben gesloten. Onder meer de heer Kohnstamm heeft de vraag gesteld of die alimentatie nog wel aftrekbaar is, nu het wetsvoorstel zelf uitgaat van de hoofdregel dat alimentatie na 12 jaar eindigt, dan wel dat dit moet worden opgevat als een schenking.

Ik heb de Kamer toegezegd hierover voor de op 22 september te houden stemming over dit wetsvoorstel nader schriftelijk te zullen berichten na overleg met de Staatssecretaris van Financiën.

Ik kan u thans, na overleg met mijn ambtgenoot van Financiën, als volgt informeren:

Ingeval de bedoelde alimentatietermijn door de rechter wordt verlengd, of ingeval partijen zelf verlenging overeenkomen, leidt dit niet tot een ander resultaat dan voor ommekomst van de 12-jaarstermijn. De betalingen blijven bij de ontvanger op grond van artikel 30 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 belastbaar als inkomsten in de vorm van bepaalde periodieke uitkeringen en verstrekkingen; daartegenover blijven de betalingen bij de alimentatiebetaler op grond van artikel 45 van die wet aftrekbaar als persoonlijke verplichtingen.

Ingeval de alimentatiebetaler na ommekomst van de alimentatietermijn volstrekt vrijwillig, dat wil derhalve zeggen zonder rechterlijk vonnis of een overeenkomst tussen partijen, de alimentatie zou doorbetalen en hieraan ten aanzien van de alimentatieontvanger geen recht ten grondslag zou liggen, is in fiscale zin geen sprake meer van inkomsten of persoonlijke verplichtingen. De betalingen zijn dan bij de betaler niet aftrekbaar en bij de ontvanger niet belastbaar met inkomstenbelasting. Dergelijke betalingen zouden volgens de regels van de Successiewet 1956 aan het schenkingsrecht zijn onderworpen.

De Staatssecretaris van Justitie,
V. N. M. Korte-van Hemel